

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.713 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Meisjesnaam: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Turkse nationaliteit, huwt op 16 juli 2003 te Emirdag met de Belg Y. G.

Op 1 september 2003 wordt aan verzoekster door de Belgische ambassade te Ankara een visum gezinshereniging afgeleverd.

Verzoekster vervoegt op 2 september 2003 haar echtgenoot in België.

Op 1 oktober 2003 krijgt verzoekster een aankomstverklaring.

Op 2 december 2003 wordt verzoekster door haar echtgenoot Y. G. gedagvaard in echtscheiding voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 5 januari 2004 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging als echtgenote van een Belgische onderdaan op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 januari 2004 wordt deze vestigingsaanvraag door de gemachtigde van de minister van de minister van Binnenlandse Zaken geweigerd en wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 19 januari 2004 dient verzoekster tegen deze weigeringsbeslissing bij de Minister van Binnenlandse Zaken een verzoek tot herziening in.

Op 10 februari 2004 wordt het gebrek aan gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot door een politieonderzoek bevestigd.

Op 11 oktober 2004 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies en bij beslissing van 2 december 2004 van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt het verzoek tot herziening verworpen met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 januari 2005 dient verzoekster tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

Op 31 december 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 18 april 2005 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

Op 8 november 2006 wordt door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bij vonnis de echtscheiding van verzoekster en de heer Y. G. uitgesproken.

Op 22 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd was met een Belg, ze in 2004 uit elkaar gegaan zijn en officieel gescheiden zijn in 2006, ingeburgerd zou zijn, sociale contacten zou onderhouden, werkbereid zou zijn, kennis zou hebben van Nederlands en Frans, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene werd op 23.12.2004 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter zij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel. Sedertdien verblijft zij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom een gezinsleven uitbouwen in haar land van herkomst zeer moeilijk zou zijn.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de motieven als volgt luiden:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Bovendien wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zou geen breuk van de familiale relaties betekenen maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen' legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing. Zoals vermeld werd door verzoekster op 25.10.2007 een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Bij beslissing d.d. 14.07.2008 werd deze aanvraag geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Deze stelling wordt echter niet gemotiveerd.

De beslissing d.d. 14.07.2008 stelt:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd was met een Belg, ze in 2004 uit elkaar gegaan zijn en officieel gescheiden zijn in 2006, ingeburgerd zou zijn, sociale contacten zou onderhouden, werkbereid zou zijn, kennis zou hebben van Nederlands en Frans, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen. '

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren.

Ten tweede omdat de 'motivering' neerkomt op een té summier materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard,"

2.

De beslissing d.d. 14.07.2008 stelt:

Wat de schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom een gezinsleven uitbouwen in haar land van herkomst zeer moeilijk zou zijn.'

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Het is voor verzoekster volstrekt onmogelijk om een gezinsleven uit te bouwen in Turkije, aangezien zij in 2006 officieel is gescheiden van de heer Y. G. en een echtscheiding in Turkije nog steeds als een 'taboe' wordt aanzien. Indien verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst mét de bedoeling er een gezinsleven uit te bouwen, zal dit haar niet in dank worden afgenomen.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot vestiging en het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den

boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 25.10.2007 niet ontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk voldoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing vermits zij ze probeert te weerleggen in haar verzoekschrift. Vervolgens stelt verwerende partij vast dat verzoekster de bestreden beslissing ook inhoudelijk aanvecht. Verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Tenslotte toont verzoekster niet aan op welke wijze de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing, in de bestreden beslissing wordt immers geantwoord op alle elementen die door verzoekster in haar aanvraag werden aangehaald.

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn of het bewijs niet kan leveren dat deze termijn niet overschreden is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden

beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat het door haar opgeworpen middel ook dient beoordeeld te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Terecht merkt verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voert in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Dat inzake de gegrondheid navolgende uitzonderlijke en buitengewone omstandigheden moeten weerhouden worden om te stellen dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden niet kan geschieden via de gewone procedure :

Verzoekster is op 16.07.2003 te Emirdag in het huwelijk getreden met de heer Y. G., van Belgische nationaliteit, geboren te Brussel op (...).

Ingevolge echtelijke moeilijkheden zijn partijen uit elkaar gegaan op 5.01.2004.

Op 2.12.2004 werd het verzoek tot herziening verworpen waartegen werd opgekomen door neerlegging van een verzoekschrift tot opschorting en nietigverklaring bij de Raad van State (stuk 2).

De echtscheiding tussen hogergenoemden werd op grond van 2 jaar feitelijke scheiding uitgesproken bij vonnis gewezen op 8.11.2006 door de 21ste kamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, hetwelk overgeschreven werd in de registers van de burgerlijke stand op 8.02.2007 (stukken 3 en 4).

2. Verzoekster heeft sedert haar huwelijk een voortdurend en onafgebroken verblijf alhier in België.

Verzoekster heeft een huurovereenkomst afgesloten voor de huur van een woning, gelegen te Schaarbeek, (...), waarvoor zij een huurprijs t.b.v. 380,00 euro betaalt, alsmede de vaste kosten o.a. aansluiting bij Sibelga (stuk 5).

Dat verzoekster door haar onafgebroken verblijf in België kennis heeft van de Nederlandse en Franse taal.

3. Dat verzoekster ingeburgerd is in onze Belgische levensgemeenschap en zij verschillende sociale contacten onderhoudt.

4. Dat zij de nodige werkbereidheid aan de dag legt.

Dat verzoekster zich steunt op artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij recht heeft op de eerbiediging van haar privé-leven.

Dat ze immers het recht heeft op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen.

Dat deze relaties zowel van sociale als zakelijke aard ontstaan zijn door haar huwelijk en vestiging alhier in België.

Dat het feit dat ze gedumpt werd door haar echtgenoot niet mag aanzien worden als een bestraffing om haar te repatriëren.

Het is zonneklaar dat verzoekster achtergelaten werd in een voor haar vreemd land en thans door haar jarenlang verblijf relaties heeft opgebouwd, welke inhouden dat zij hier recht heeft op een toekomstig gezinsleven.

Het is voor haar zeer moeilijk om een gezinsleven op te bouwen in haar land van herkomst.

Deze opsomming van motieven tot regularisatie van het verblijf van verzoekster is niet-limitatief en zal aangevuld worden hangend het onderzoek.

Nieuwe of bijkomende gegevens en adreswijzigingen kunnen na het indienen van de aanvraag steeds worden gemeld bij de gemeente van de feitelijke verblijfplaats ter aanvulling van het dossier.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoekster.

Verzoekster voert in het eerste middel aan dat de weigeringsbeslissing de motiveringsplicht schendt omdat verwerende partij stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Deze stelling wordt, volgens verzoekster, echter niet gemotiveerd.

Na lezing van de eerste beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De motieven van de eerste bestreden beslissing in dit verband luiden immers als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd was met een Belg, ze in 2004 uit elkaar gegaan zijn en officieel gescheiden zijn in 2006, ingeburgerd zou zijn, sociale contacten zou onderhouden, werk bereid zou zijn, kennis zou hebben van Nederlands en Frans, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene werd op 23.12.2004 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter zij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel. Sedertdien verblijft zij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

(...)

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de minister meent dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Het is niet vereist dat in de bestreden beslissing de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten worden vermeld. De gemachtigde van de minister dient dus niet “verder” te motiveren. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er evenmin sprake van een summiere motivering. Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissingen op afdoende wijze vermits uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster na lezing van de eerste en de tweede bestreden beslissing weet wat de redenen waren en waarom verwerende partij dergelijke beslissingen nam.

Betreffende de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering*

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom een gezinsleven uitbouwen in haar land van herkomst zeer moeilijk zou zijn.”

In het middel duidt verzoekster niet met concrete gegevens aan in welk opzicht dit motief kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Zij verwijst, zoals in haar aanvraag, naar het feit dat indien zij de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zij gedurende enkele jaren gescheiden zou worden van haar sociale relaties en dat deze scheiding uiteraard niet bevorderlijk is voor eender welke relatie. Eveneens verwijst ze naar het feit dat het voor haar onmogelijk is een gezinsleven uit te bouwen in Turkije gelet op haar scheiding van de heer Y. G. Een herhaling van de elementen uit verzoeksters aanvraag doet geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op feiten die niet correct zijn of op onzorgvuldige wijze tot de motieven van de beslissing zou zijn gekomen.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoekster woont inmiddels reeds zeer lang in België en heeft hier het 'centrum van haar belangen' gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Het is voor verzoekster volstrekt onmogelijk om een gezinsleven uit te bouwen in Turkije, aangezien zij in 2006 officieel is gescheiden van de heer Y. G. en een echtscheiding in Turkije nog steeds als een 'taboe' wordt aanzien. Indien verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst mét de bedoeling er een gezinsleven uit te bouwen, zal dit haar niet in dank worden aangenomen.”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing terecht stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven, dat de verplichting om terug te keren geen breuk betekent met de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt, dat sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat zij niet aantoonde waarom een gezinsleven in Turkije zeer moeilijk zou zijn. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn door de bestreden beslissing: uit de feiten en de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster nooit met haar echtgenoot heeft samengewoond, dat zij sedert 23 december 2004 illegaal in het Rijk verblijft en dat zij bij vonnis van 8 november 2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel uit de echt gescheiden is van haar echtgenoot.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid 2 van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoekster betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar is van mening dat het een onevenredige aantasting is van haar privé- en familiaal leven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, een afweging maakte tussen de vrijwaring van de openbare orde en het recht op gezinsleven van verzoekster.

In casu wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom een gezinsleven uitbouwen in haar land van herkomst zeer moeilijk zou zijn.”

Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te

verblijven, mits zij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het recht op privé- en familiaal leven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.